

DESĂVÂRȘIT PENTRU TOTDEAUNA

David Clayton, Mai 2020

Foarte timpuriu în experiența mea Creștină am dezvoltat o dorință puternică de a fi desăvârșit. Am citit experiențele marilor patriarhi ai Bibliei și am dezvoltat o dorință adâncă de a fi asemenea lor.

„Era în țara Uț un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău.” (Iov 1:1).

„Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu.” (Geneza 6:9).

Îmi amintesc intensitatea dorinței mele, eforturile mari pe care le-am pus pentru a deveni ceea ce mi-am imaginat că au fost acești bărbați. Mi-am dorit să rostesc întotdeauna cuvintele corecte, să mănânc mâncarea corectă, să îmbrac hainele corecte și să gândesc gândurile corecte. Am încercat din greu, am depus un efort foarte mare, dar, cumva, nu am experimentat niciodată, nici măcar o singură zi în care să pot spune „Azi am reușit: am fost desăvârșit!”. Pe măsură ce anii au trecut, am experimentat o mare frustrare și, pe măsură ce am îmbătrânit, această dorință după desăvârșire a devenit din ce în ce mai asemănătoare cu un vis care nu va deveni niciodată realitate.

Din punctul în care mă găsesc azi, pot privi înapoi și să văd că înțelegerea mea de atunci era foarte confuză, dar mai pot vedea de asemenea că sunt multe milioane de Creștini bine intenționați care experimentează aceeași confuzie și înțelegere greșită care mi-au adus mie atât de multă frustrare în toți acești ani.

În urmă cu paisprezece ani, Domnul mi-a deschis mintea și am ajuns să înțeleg cu adevărat ce înseamnă că Hristos este neprihănirea mea. Din ziua aceea, modul în care înțeleg Biblia a trecut printr-o transformare revoluționară și am ajuns să înțeleg multe din învățăturile ei cu totul diferit. Printre acestea se numără și adevărul despre desăvârșire.

Înțelesul „desăvârșirii”

În dicționarul „Merriem Webster”, prima definiție a cuvântului „desăvârșire” este „a fi cu desăvârșire fără greșală sau defect: IREPROȘABIL.” Îndrăznesc să afirm că atunci când vorbim despre desăvârșire, asta este ceea ce le vine în mintea majorității. Asta este ceea ce am crezut și eu cu mult timp în urmă și asta este ceea ce cred și azi; nu s-a schimbat nimic în modul în care înțeleg desăvârșirea. Ceea ce s-a modificat dramatic este modul în care înțeleg calea prin care pot ajunge să experimentez desăvârșirea!

Pe măsură ce anii au trecut și am devenit din ce în ce mai familiarizat cu Biblia, am ajuns să înțeleg că acest termen, „desăvârșire”, așa cum este folosit în traducerea „King James” a Bibliei, nu înseamnă mereu a trăi într-o condiție în care comportamentul este în mod absolut fără nicio greșală. Spre exemplu Noe, pe care Biblia îl descrie ca fiind un om desăvârșit, s-a îmbătat și era dezbrăcat în cortul său. Iov, care de asemenea este descris ca fiind desăvârșit, a fost muștrat de Dumnezeu pentru că s-a îndreptățit pe sine și pentru că L-a judecat pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, acești bărbați nu au fost

Cuprins:

Legalism

Pag. 6

Demascat

Pag. 11

desăvârșiți în sens absolut. Atunci când Biblia spune că au fost desăvârșiți, nu înseamnă că erau fără nicio greșeală, ci că erau integri în comportament potrivit standardelor timpurilor în care au trăit. Când cei din acea vreme se uitau la modul în care ei trăiau, nu puteau găsi nicio greșeală.

Probabil că epistola către Evrei folosește termenul „desăvârșit” de mai multe ori decât oricare altă carte a Bibliei și citind această epistolă am obținut cea mai valoroasă înțelegere a conceptului biblic de perfecțiune. Așa cum este folosit în această epistolă, termenul „desăvârșit” nu se concentrează pe întrebarea dacă sau nu copiii lui Dumnezeu vor mai eșua în comportamentul lor și nici nu spune că cei care sunt în Hristos nu vor mai face nicio greșeală. Înțelesul aici este diferit și nu este centrat pe comportamentul închinătorilor, ci mai degrabă pe ceva ce Hristos a făcut. Mai ales în capitolul zece, autorul se concentrează pe faptul că copiii lui Dumnezeu au fost făcuți desăvârșiți și ne ajută să înțelegem ce înseamnă cu adevărat acel cuvânt:

„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.” (Evrei 10:1).

Cu toate că aici Pavel vorbește despre „jertfe”, el discută principiul din spatele întregii legi și explică modul în care legea este considerată numai o umbră sau o reprezentare vagă a realităților viitoare, a lucrurilor care aveau să vină.

Observați că Pavel afirmă că legea nu putea niciodată să-i facă pe închinători desăvârșiți. Aici Pavel folosește acest cuvânt cu sensul de „a fi deplin / complet”, a fi fără lipsă în orice aspect. El afirmă în mod clar faptul că legea nu putea niciodată să ofere acest fel de perfecțiune, dar cum demonstrează el aceasta? Printr-un fapt simplu: dacă legea ar fi realizat acest lucru, atunci nu mai era nevoie de jertfe. Dacă închinătorii ar fi fost făcuți desăvârșiți, în acea clipă jertfele și orice alte elemente ale legii ar fi devenit inutile deoarece legea ar fi atins acest scop. Așadar, care a fost acest scop pe care legea nu a putut niciodată să-l atingă? Pavel explică în următorul verset:

„Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți o dată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate?” (Evrei 10:2).

Conștiința păcatelor

Așadar, ceea ce dorea Dumnezeu era ca închinătorii să fie curățiți astfel încât să nu mai cunoască sau, cu alte cuvinte, să nu mai aibă conștiința păcatelor. Aceasta este desăvârșirea despre care vorbește Pavel: este o stare în care închinătorii nu mai au conștiința păcatelor. Un alt fel de a exprima este că închinătorii nu mai avea o conștiință vinovată, nu mai avea sentimentul de a fi respinși, nu mai avea sentimentul de a nu fi potriviți, nu mai erau plini de teamă sau inconfortabili în prezența lui Dumnezeu. Conștiința păcatului este ceea ce ne produce sentimentul de condamnare și ne determină frica de Dumnezeu. Așadar Pavel spune că de îndată ce închinătorii sunt curățiți, sunt făcuți desăvârșiți, iar această desăvârșire constă în faptul că nu mai sunt conștienți de vreo barieră între ei și Dumnezeu. Conștiința lor este curățată de acea conștiință a necurăției.

Aici este un aspect important: persoana care este orientată pe lege va spune: „Da, nu mai avem o conștiință vinovată până când vom comite următorul păcat, până următoarea ocazie în care vom călca legea.” Dar să considerăm acest gând pentru o clipă: nu asta este exact ceea ce se întâmplă sub vechiul sistem al legii? Atunci când aduceau o jertfă se simțeau iertați și se naștea un sentiment al eliberării, dar acesta dura numai până la următoarea faptă de călcare a legii când trebuiau să aducă o nouă jertfă! Cu fiecare călcare de lege, conștiința păcatului sau a vinei revenea. Este foarte important să înțelegem acest aspect. Întrebarea este: ne confruntăm cu aceeași situație sub noul legământ? Atunci când o persoană a fost iertată și i-a fost oferită o conștiință curată, dacă se întâmplă să mai calce legea, revine la starea de conștiință a păcatului? Revine la starea de conștiință zguduită? Dacă acesta este adevărul, atunci cum a putut Pavel să scrie că „odată curățați”, închinătorii nu mai au conștiința păcatului? Am și în aceeași condiție cu cea a celor care au trăit sub sistemul legii, curățați periodic, dar revenind la starea și conștiința păcatului din nou și din nou, de fiecare dată în care calcă legea.

Și atunci, ce înseamnă asta? Înseamnă că odată ce am fost curățați, încetăm pentru totdeauna să mai călcăm legea? Sau înseamnă că, chiar dacă călcăm legea, nu este nicio problemă cu Dumnezeu? Nu avem decât aceste două opțiuni: fie ne oprim complet din călcarea legii, fie chiar dacă o călcăm nu revenim în starea conștiinței păcatului căci aceasta nu mai produce în noi o conștiință vinovată. Acestea sunt singurele două opțiuni, dar ambele îi alarmează pe unii.

Prima opțiune ne îngrijorează pentru că toți cei care suntem Creștini știm că chiar și după ce ne-am predat viețile lui Hristos, nu am trăit fără să greșim. Nu putem spune că nu am călcat legea; putem spune că nu mai trăim viața în care avem obiceiul să călcăm legea, dar nu putem spune că nu am mai călcat legea de când ne-am predat viața lui Hristos. Așadar, dacă asta înseamnă că de vreme ce am fost curățați nu mai putem călca legea vreodată, atunci dăm de necaz deoarece implicația este că nu am fost de fapt niciodată curățați.

Cealaltă alternativă este că în ciuda faptului că încă mai călcăm legea, asta nu mai rezultă într-o conștiință vinovată, nu mai crează o barieră între noi și Dumnezeu, iar această alternativă de asemenea ne alarmează. Întrebarea logică este: dacă credem așa ceva, că Creștinii nu mai au o conștiință vinovată chiar și când greșesc, nu-i vom încuraja pe oameni să se simtă confortabil făcând răul și să trateze cu ușurință călcarea legii? Nu va produce oameni libertini și nepăsători? Nu-i va determina pe oameni să creadă că păcatul nu mai contează? Dar, pe măsură ce vom continua să studiem, vom descoperi că există o soluție la această aparentă dilemă.

Să se facă voia lui Dumnezeu

Pavel continuă:

„Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.” (Evrei 10:3, 4).

Prin jertfe, păcatul era reamintit din nou în fiecare an; cu alte cuvinte, ei trebuiau să aibă conștiința păcatului. În fiecare an, aducând aceste jertfe, li se reamintea că erau păcătoși, că păcatul trebuia rezolvat. Dar iată ce spune Pavel mai departe:

„De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup.” (Evrei 10:5).

În acest verset Isus vorbea prin David. El ne spune clar că Dumnezeu nu a dorit jertfe și daruri; El nu le-a dorit. Ele au fost mijloace de a-i învăța pe oameni, dar în afară de asta nu aveau niciun scop iar ei nu aveau niciun beneficiu de pe urma lor. Lui Dumnezeu nu I-a plăcut niciodată mirosul cărnii de animal arse și nici peisajul animalelor care erau ucise. Dar ce a dori cu adevărat Dumnezeu? El răspunde acestei întrebări spunând că *„Mi-ai pregătit un trup.”* Asta este ceea ce dorea de fapt Dumnezeu. Dumnezeu avea în plan ca Cineva să pună capăt păcatului pentru totdeauna, motiv pentru care a pregătit un trup pentru Această Persoană. În acest trup, scopul lui Dumnezeu urma să fie împlinit prin Această Persoană și asta era ceea ce dorea Dumnezeu de fapt. Isus continuă spunând:

„Atunci am zis: ‘Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!’” (Evrei 10:7).

Așadar, aici El declară clar că venea pentru a împlini voia lui Dumnezeu și, așa cum am văzut, acea voie a lui Dumnezeu este ca acești oameni să nu mai aibă conștiința păcatului, să nu mai aibă conștiința vinei. El urma să facă ceva pentru a-i curăți atât de deplin de păcat încât problema conștiinței vinovate să nu mai apară vreodată!

„După ce a zis întâi: „Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi-de-tot, nici jertfe pentru păcat” (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua.” (Evrei 10:8, 9).

Pavel vorbește despre faptul că „cele dintâi” au fost desființate și amintește că „a doua” a fost stabilită. La ce se referă? „Cele dintâi” se referă la jertfe și daruri împreună cu legea care le pretindea. Această „dintâi” metodă de închinare la Dumnezeu a fost desființată pentru ca Dumnezeu să pună în loc pe cea de-a doua. Cea de-a doua cale nu este prin slujbele umbrite ale legii, ci prin Hristos în trupul care I-a fost pregătit. Aceasta este cea de-a doua cale care a fost implementată atunci când prima a fost desființată. Prin această a doua cale voia lui Dumnezeu a fost împlinită. Și care a fost această voie? Următorul verset ne edifică:

„Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna.” (Evrei 10:10).

Acesta este unul dintre motivele pentru care obiectez celor care-mi spun că sfințirea este un proces ce va dura o viață întreagă. Știu că este un concept al sfințirii care sugerează că este un proces îndelungat de îmbunătățire continuă, dar eu prefer să-mi iau definițiile din Biblie iar în Biblie sfințirea este ceva ce are loc într-un moment, nu un proces îndelungat și prelungit. Este ceva ce se petrece dintr-o dată și, momentul în care ai fost sfințit reprezintă finalul experienței sfințirii. De la acel moment ești deja sfințit și nu este un proces în care ești implicat continuu fiind sfințit în fiecare zi. Potrivit acestui verset, prin voia lui Dumnezeu noi suntem sfințiți sau am fost sfințiți iar această experiență este „o dată pentru totdeauna”. A avut loc, este realizată, s-a terminat. Așadar, în acest sens noi am fost desăvârșiți, am fost sfințiți, am fost puși de-o parte pentru un scop sfânt, o dată pentru totdeauna și pentru veșnicie.

Ei bine, acum urmează punctul important: în vechiul legământ sub sistemul legii, erai declarat acceptabil înaintea lui Dumnezeu dacă erai ascultător; dacă păzeai legea, Iehova era Dumnezeul tău iar tu erai copilul Lui. Aceasta era condiția sub vechiul legământ: trebuia să te conformezi pentru a fi acceptat (Deuteronomul 6:25). Noul legământ este clădit pe o cu totul altă premiză, pe un principiu diferit. În primul rând, în cadrul noului legământ păcatul este înțeles ca fiind ceva care nu este limitat la fapte, ci este mai mult legat de relația ta cu Dumnezeu. Ești păcătos pentru că ești despărțit de Dumnezeu; acesta este conceptul fundamental al păcatului în cadrul noului legământ.

Păcatul eliminat

Așadar, sub noul legământ, dacă se întâmpla să calci legea, dar nu L-ai respins pe Hristos din viața ta, trebuie să te întorci înapoi la statutul de păcătos? Desigur că nu! Ești tot în Hristos, ești tot un copil al lui Dumnezeu, nu ai desființat relația ta cu Dumnezeu pentru că ai comis o faptă greșită. Da, sigur că vei dori să corectezi ceea ce este greșit, desigur că vei decide să nu mai repeți acea faptă pentru că scopul vieții tale este de a-L bucura și a-I aduce slavă lui Dumnezeu, dar nu încetezi să mai fii un Creștin, nu te întorci la statutul de păcătos. Atunci când ai un copil mititel, un copilaș care învață să meargă va cădea de multe ori, cu siguranță că va face multe greșeli, dar asta nu înseamnă că nu mai este copilul tău. Înseamnă că acel copil are o problemă pe care o veți rezolva-o împreună până când nu va mai cădea. Așa cum spune Biblia,

„Sunt incredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” (Filipeni 1:6).

El este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre; Isus a început o lucrare bună în noi și o va duce la bun sfârșit. Noi nu încetăm să-I aparținem numai pentru că ne-am împiedicat și ne-am clătinat pe cale.

Sub vechiul legământ oamenii era acceptați sau respinși pe baza faptelor lor. Era „fă binele și vei trăi,” dar sub noul legământ legătura noastră cu Dumnezeu este dependentă de credința în Isus Hristos, nu de performanța noastră. Aceasta a fost îndepărtată și nu are nimic de-a face cu legătura pe care o avem acum cu Dumnezeu. Dumnezeu a făcut acest lucru prin faptul că L-a dat pe Isus la moarte pentru păcatele noastre. Așadar, moartea lui Hristos pentru noi a rezolvat fiecare păcat pe care l-am făcut vreodată, fiecare păcat pe care-l facem azi și fiecare păcat pe care-l vom face vreodată! A rezolvat toate păcatele tuturor oamenilor din toate timpurile. Dacă au fost rezolvate, atunci nu mai trebuie să le porți, nu mai pot constitui o problemă între tine și Dumnezeu. Așadar, suntem puși de-o parte pentru Dumnezeu și asta este ceea ce Pavel spune. Suntem sfințiți prin sacrificarea trupului lui Isus Hristos „odată pentru totdeauna”, slavă lui Dumnezeu”

„Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele, El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu...” (Evrei 10:11, 12).

Să nu pierdem ideea principală a lui Pavel din acest pasaj: Isus a terminat lucrarea Lui și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Nu înțeleg că Isus a stat pe același scaun în ultimii 2000 de ani, ci că Pavel ne spune că, în ceea ce privește păcatul, lucrarea lui Isus a fost finalizată. În ceea ce privește acea însărcinare, El a împlinit-o, S-a așezat și nu va mai trebui niciodată să mai aibă de-a

face cu acea chestiune. Și acesta este motivul pentru care păcatul nostru nu mai devine niciodată o problemă cu Dumnezeu, nu mai trebuie să avem niciodată o conștiință vinovată. Nu mai trebuie să venim niciodată înaintea lui Dumnezeu cu sentimentul că nu suntem acceptați.

Când nepotul meu avea trei sau patru ani, m-a sunat de la mine de acasă când eu eram plecat în America. A început conversația spunându-mi bucuros „Bunicule, ți-a făcut ravagii p-aici.” În mod normal, atunci când un copil face ceva greșit, nu-i prea vine să vorbească despre asta, dar relația dintre noi era de o asemenea natură încât el a știut că indiferent ceea ce a făcut, nu va deveni o barieră între noi și nu va determina sentimente negative în inima mea față de el. Așadar, era bucuros și complet relaxat când mi-a spus despre greșeala pe care a făcut-o. Această întâmplare este pentru mine ca o pildă despre natura relației pe care trebuie s-o am cu Dumnezeu. Micile noastre greșeli, scăpările noastre, eșecurile noastre, bâlbâielile noastre, nimic din toate acestea nu mai pot interveni între noi și Dumnezeu! Nu suntem acceptați pe baza comportamentului nostru, ci suntem acceptați în Preaiubitul (Efeseni 1:6). Așadar, Dumnezeu a așezat mântuirea mea într-un loc în care nu este niciodată în pericol, căci singura cale prin care o pot pierde este dacă-L resping pe Isus Hristos.

Așadar, El a dat o singură jertfă pentru păcate o dată pentru totdeauna și s-a așezat la dreapta Tatălui. Lucrarea Lui s-a încheiat; misiunea Lui de a-i mântui pe oameni a fost încheiată. El a desființat barierele și i-a împăcat pe oameni cu Tatăl Său, motiv pentru care păcatul nu va mai constitui niciodată o piedică între Dumnezeu și ființele umane:

„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (Evrei 10:14).

Am văzut deja în versetul 10 că suntem sfințiți o dată pentru totdeauna prin jertfa trupului lui Isus Hristos. Prin jertfirea trupului Său, noi am fost sfințiți sau puși de-o parte pentru un scop sfânt. Acum că am fost puși deoparte pentru un scop sfânt, care este starea în care ne aflăm? Am fost făcuți „desăvârșiți” pentru totdeauna! Asta înseamnă că conștiințele noastre sunt desăvârșite sau, sunt cu desăvârșire curate. Noi nu mai avem conștiința păcatului, nu mai avem o conștiință vinovată. Practic, asta înseamnă că nu mai există bariere între noi și Dumnezeu. Așadar, suntem desăvârșiți în sensul că conștiințele noastre sunt libere și suntem desăvârșiți în sensul că suntem în mod complet și absolut calificați pentru mântuire. Nu lipsește nimic, nu este necesar nimic legat de trecutul nostru. Da, umblăm în armonie cu legea cea bună, dar nu facem acest lucru pentru că este necesar pentru mântuire, ci pentru că este parte din noua natură care ne-a fost dată în Hristos.

Câteva pasaje mai jos, Pavel se referă la legământul menționat în Ieremia capitolul 31:

„Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile”, zice Domnul: „Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor”, adaugă: „Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărâdelegile lor.” (Evrei 10:16, 17).

El întărește din nou ideea că din timpul lui Ieremia când Dumnezeu a promis acest nou legământ, El a spus clar că singura condiție a acestui nou legământ era că sub el păcatele copiilor lui Dumnezeu nu vor mai fi amintite! Ele nu vor mai constitui din nou o problemă între Dumnezeu și copiii Lui.

„Dar, acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat.” (Evrei 10:18).

Nu mai este niciodată nevoie de jertfă pentru păcat. De ce? Pentru că păcatului i s-a pus capăt în legătura dintre Dumnezeu și copiii Săi. Nu mai există; a fost abolit pentru totdeauna prin Isus! Atât de uimitor este harul lui Dumnezeu, atât de desăvârșită este mântuirea prin Isus! Tragedia groaznică este că în ciuda aceste mântuiri desăvârșite, mulți vor fi totuși pierduți, unii pentru că sunt ignoranți în ceea ce privește vestea cea bună, iar alții deoarece încă insistă să-I ofere lui Dumnezeu faptele lor bune ca parte din procesul de mântuire.

Într-un sens, în Hristos nu mai poți păcătui. Ce vreau să spun cu asta? Păcatul este ofensator, crează o barieră între o persoană și Dumnezeu. Datorită marelui sacrificiu al lui Isus, acest lucru nu mai este posibil; păcatul a fost înlăturat ca factor în relația dintre noi și Dumnezeu, motiv pentru care, în Hristos, noi nu mai putem păcătui. În al doilea rând, o înțelegere mai completă a păcatului este că acesta este o stare de despărțire de Dumnezeu și nu numai o faptă de călcare a

legii. În această înțelegere mai deplină a ceea ce este păcatul, nimeni dintre cei care sunt în Hristos nu mai poate fi păcătos căci, pentru a fi o parte din acea categorie, trebuie ca mai întâi să-L respingi pe Hristos și să părăsești legătura cu El. La asta se referea Pavel mai devreme în același pasaj în care a spus că dacă o persoană păcătuiește cu voia după ce L-a primit pe Hristos, nu mai există mântuire pentru el.

„Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți.” (Evrei 10:26, 27).

Așadar, vedem că persoana care este în Hristos nu păcătuiește cu voia, însemnând că nu trăiește în despărțire de Hristos. Persoana care alege în mod voit să facă acest lucru, își respinge propria mântuire și nu mai poate fi mântuit. Acest unic păcat de respingere voită a lui Hristos după ce vom fi ajuns să-L cunoști și să experimentezi mântuirea, ne așează într-un loc în care vom fi pierduți pentru totdeauna.

Așadar, sub noul legământ conceptul a ceea ce înseamnă a fi păcătos se schimbă. Statutul nostru este raportat numai la un singur lucru iar acesta este relația cu Isus Hristos, nu faptele noastre. Noi, cei care suntem în Hristos, suntem desăvârșiți, desăvârșiți în mântuirea noastră și desăvârșiți în conștiința noastră. Cel mai mare pericol și singurul pericol este ca nu cumva să alegem să ne îndepărtăm de Hristos.

LEGALISM

David Clayton, Mai 2020

Ce este legalismul?

Cuvântul „legalism” este cel mai des folosit în mediul religios și se referă de obicei la persoane care pune accent pe detalii minore în practica religioasă. Acest fel de legalism este exemplificat în mod desăvârșit în comportamentul fariseilor și scribilor din zilele lui Isus.

„Atunci, niște farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus și I-au zis: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă.” (Matei 15:1, 2).

Desigur, termenul „legalism” este folosit în diferite feluri cu diferite înțelesuri de diferite persoane și asta din cauza faptului că nu suntem cu toții de acord în ceea ce privește care elemente sunt majore și care sunt minore. Însă cuvântul însuși mai sugerează un înțeles care poate fi aplicat astfel încât să nu existe nicio confuzie atunci când vorbim despre „legalism”.

„Legalism” este derivat din cuvântul „legal” care, desigur, se referă la ceea ce este acceptat din punct de vedere al legii. De aceea, „legal-ism” este cel mai simplu definit ca fiind metoda sau modalitatea care este fundamentată pe lege. Atunci când este aplicat religiei, înseamnă o viziune a vieții care se centrează pe lege ca bază a religiei noastre.

Legalismul bun

În primul rând să observăm că legalismul nu este neapărat rău. De obicei este bine să fim legalisti atunci când vine vorba despre legile țării. Fiind legalist în ceea ce privește condusul cu viteza legală te scutește de amendă dar, mai important decât atât, este o cale sigură de a reduce accidentele și decesele cauzate de acestea! Chiar și în religie, a fost un timp în care era bine ca poporul lui Dumnezeu să fie legalist. Atunci când Dumnezeu a oferit legea lui Israel la Muntele Sinai, aceasta a fost însoțită de detalii stricte despre modul în care să se comporte aproape în fiecare aspect al vieților lor. Legea regula chestiuni ca modul în care să fie gătit un ied, ce să faci atunci când găsești cuibul unei păsări, și chiar reguli în ceea ce privește toaleta! Poporului lui Dumnezeu i s-a cerut să fie legalist în modul în care se raportau la aceste reguli ceea ce însemna că orice deviere de la ceea ce fusese poruncit era dezaprobată de Dumnezeu și, în unele cazuri, atrăgea după sine chiar pedeapsa cu moartea! Viețile lor erau guvernate în fiecare aspect de legea scrisă. Acesta era legalism, dar Dumnezeu a fost Cel care a instituit sistemul și, în contextul

poporului cu care avea de-a face Dumnezeu și a timpului în care au trăit aceștia, legalismul a fost bun pentru că era exact ceea ce era necesar în acele circumstanțe.

Dar în ceea ce privește viețile noastre de Creștini: de ce are acum legalismul o conotație negativă?

Două feluri de legi

Să ne amintim că există două feluri de legi care guvernează viața. Prima este aceea pe care o numim „legea legală”. Această lege constă din reguli care sunt scrise de autoritatea guvernantă, fie că este vorba despre Dumnezeu sau despre guvernele omenești. Acestei legi diferite sunt prezente în multe feluri de situații cum ar fi familiile noastre, în locurile de muncă, în instituții etc. De fapt, ele constituie cadrul în care ființele omenești se raportează unele la altele. Aceste legi funcționează prin faptul că ne pretind să ne comportăm într-o anumită manieră și există mereu pedepse atașate acestor legi legale. Dacă cineva le încalcă, va suferi pedeapsa dacă este descoperit. Poliția sau autoritatea acreditată se va asigura că pedeapsa este aplicată.

Celălalt fel de lege care guvernează viața este legea naturală care constă din principiile naturii. Exemple de astfel de legi sunt legile fizicii, chimiei și a lumii spirituale care constau din elemente naturale care ne pretind să ne comportăm într-un anumit fel. Dacă călcăm aceste legi există de asemenea repercursiuni, dar aceste repercursiuni sunt consecințele cauzate de forțe naturale, nu pedepse aplicate de o autoritate guvernantă. Datorită acestor legi naturale nu ne punem mâna în apă fierbinte, nu sărim de la 100 de metri, nu încercăm să trecem prin pereți. Cunoaștem consecințele motiv pentru care nu călcăm aceste legi decât dacă vrem să murim sau să ne rănim grav.

Biblia ne spune că ambele feluri de legi, legale și naturale, sunt implicate în experiența religioasă. Întrebarea este cum sunt implicate și cum ar trebui să se raporteze Creștinul la ele?

Trei legi

În capitolele șapte și opt ale epistolei către Romani, apostolul Pavel vorbește despre trei legi care sunt implicate în experiența religioasă. Una dintre acestea este legea legală iar celelalte două sunt legi naturale. El se referă la acestea ca fiind

Legea păcatului,
Legea lui Dumnezeu,
Legea duhului.

„Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.” (Romani 7:21-23).

Prima lege pe care o menționează este cea dintre care spune *„găsesc în mine legea aceasta”*. Aceasta este legea la care se referă ca fiind *„legea păcatului care este în mădularele mele.”* Această lege nu este legea legală, ci este o lege naturală care există în omul carnal, în omul natural. Nimeni nu-l învață să se comporte astfel; nu există o cerință legală în acest sens, ci este ceva din natura lui. Atunci când vrea să facă binele, așa lucrează legea păcatului și, așa cum am spus, este o lege a naturii, nu una legală.

Cea de-a doua lege pe care o menționează este *„legea lui Dumnezeu”* la care se referă ca fiind *„legea din mintea mea”*. El spune că-i place această lege, ceea ce înseamnă că o percepe ca fiind bună și-și dorește să fie în armonie cu ea. Mintea lui o apreciază și o înțelege motiv pentru care dorește să i se supună. Aceasta se referă desigur la legea celor zece porunci. Aceasta nu este o lege naturală, nu este ceva ce natura lui face în mod automat, spre deosebire de prima lege. Această lege este una pe care trebuie ca mai întâi s-o învețe (cu mintea), trebuie s-o citească și să-i învețe cerințele, pentru ca mai apoi să încerce să i se supună. Și aceasta este o lege, dar ea operează în mod diferit de prima.

Să observăm că prima lege, cea naturală, este mai puternică decât legea legală. Cu toate că vrea să se supună legii legale, legea păcatului din trupul lui este prea puternică. Se descoperă urmând legii păcatului și nu legii lui Dumnezeu. De fapt, în versetul 12 el spune că *„sunt vândut rob păcatului”*. Se descrie pe sine ca fiind sclav al păcatului! Legile naturale sunt întotdeauna

mai puternice decât cele legale. Legea legală poate fi ignorată și călcată, dar legile naturale sunt irezistibile.

Dar în capitolul 8, Pavel continuă vorbind despre a treia lege care descrie o cale de a scăpa de legea păcatului. Omul nu este nevoit să fie sclav al păcatului toată viața:

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.” (Romani 8:2).

Această a treia lege la care se referă ca fiind *„legea duhului de viață”*, l-a eliberat de legea păcatului. Legea lui Dumnezeu (legea legală a poruncilor) nu l-a putut elibera de păcat pentru că este o lege legală iar legea legală nu poate surclasa legea naturală! Legea naturală poate fi surclasată numai printr-o altă lege naturală și asta este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi: ne-a oferit o lege naturală care s-o anuleze pe cea dintâi, legea păcatului. Această lege a eliberării este legea duhului de viață. Dumnezeu ne oferă duhul lui Hristos în inimile noastre iar aceasta este experiența nașterii din nou. Primim un duh nou care omoară vechea natură și ne eliberează de puterea păcatului. Legea păcatului nu ne mai controlează viețile și, în schimb, legea duhului domnește în noi. Acum nu numai că mințile noastre doresc să facă binele, dar binele constituie calea naturală a vieților noastre. Nu mai suntem sclavi ai păcatului, ci suntem robii neprihănirii într-un mod natural și liber!

Atunci când înțelegem această diferență dintre legea legală și cea naturală, când înțelegem că modul lui Dumnezeu de a ne elibera prin Hristos este printr-o nouă lege naturală, atunci înțelegem de ce încercarea de a-L sluji pe Dumnezeu prin intermediul legii legale a poruncilor este o strădanie inutilă. Să ne amintim că nu este nimic rău în legea legală a poruncilor; problema a fost că aceasta nu a putut să rezolve păcatul, motiv pentru care, ca mijloc de prevenire a păcatului, a fost inutilă. Înțelegând acest lucru, să cercetăm unele dintre cele mai dificile pasaje despre lege din Noul Testament și să vedem ce vor să ne transmită cu adevărat.

Litera versus duhul

Apostolul Pavel vorbește despre diferența dintre Vechiul și Noul legământ, explicând că diferența constă în modul în care ne raportăm la lege:

„care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.” (2 Corinteni 3:6).

El explică faptul că Noul Legământ nu este *„al literei, ci al duhului”*. La ce se referă? Versetul următor clarifică faptul că se referă la lege, dar la care lege?

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironască ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului?” (2 Corinteni 3:7, 8).

Când amintește despre literă, se referă la ceea ce a fost *„scris și săpat în pietre”*, adică la legea legală a celor zece porunci. Așa cum am văzut mai devreme, această lege nu este folositoare în biruirea legii păcatului. Ea pretinde facerea binelui, dar nu poate oferi niciun ajutor. Această lege constituie baza Vechiului Legământ, un set de reguli care pretind supunere, dar care nu poate fi împlinită. Acesta este motivul pentru care Pavel se referă la ea ca fiind *„slujba aducătoare de moarte”*: ea condamnă omul la moarte pentru nesupunere și atât.

Dar Pavel spune că *„duhul dă viață”*. (în contrast cu litera care omoară). Aceasta este o altă lucrare, lucrare Noului Legământ. Aceasta este o altă lucrare și anume cea a Noului Legământ. Această lucrare este cea a spiritului, nu a legii legale, iar noi am descoperit deja că *„legea duhului de viață”* este o lege naturală. Este legea lui Hristos prin care El așează în noi un nou spirit care produce în mod natural roadele neprihănirii în lăuntrul nostru. Așadar, spiritul oferă viața. Așadar, ceea ce vedem aici este că Pavel contrastează legea legală cu cea naturală și se referă la legea legală ca „litera” iar la cea naturală ca „spiritul”. Una a fost scrisă pe pietre, cealaltă este scrisă în inimă; una condamnă la moarte, cealaltă produce viață; una provoacă eșec continuu, cealaltă biruință continuă. Ambele legi se concentrează pe producerea neprihănirii, dar una numai o pretinde, în timp ce cealaltă o produce.

Pe măsură ce citim Noul Testament și în mod deosebit scrierile lui Pavel, trebuie să păstrăm mereu în mințile noastre acest adevăr pentru că ne va ajuta foarte mult să înțelegem scrierile

sale. Ori de câte ori el vorbește despre lege într-o manieră negativă, se referă la legea scrisă, la literă, la poruncile care au fost scrise în piatră. El nu spune că acestea sunt rele, ci că nu sunt bune ca mijloc de rezolvare a problemei păcatului deoarece în acel context nu sunt de niciun folos. Așadar, înțelegând acest lucru, putem vedea de ce un legalist, o persoană care se raportează la Dumnezeu din perspectiva legii legale, va experimenta un continuu eșec în experiența religioasă.

Nu sub lege

Acum putem înțelege ce vrea Pavel să spună prin faptul că noi, Creștinii, nu suntem sub lege: *„Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.”* (Galateni 5:18).

Acest verset nu mai este greu de înțeles. A fi călăuzit de duhul înseamnă a avea duhul lui Hristos în lăuntrul și a avea *„legea duhului de viață”* lucrând în viețile noastre. Dacă acest lucru este adevărat, atunci noi suntem controlați de o lege naturală și deci, nu mai suntem sub legea legală a poruncilor. Cu alte cuvinte, nu legea legală este cea care controlează comportamentul nostru, ci legea naturală a duhului. Aici avem două sisteme de guvernare: putem să fim guvernați fie de legea legală - poruncile, sau de legea naturală - spiritul. Pavel spune că dacă suntem guvernați de spirit, nu mai suntem sub (guvernați de) lege (legea legală). Acest lucru este în desăvârșită armonie cu tot ceea ce Pavel afirmă în scrierile lui; este clar faptul că noi, Creștinii, nu putem fi guvernați de legea legală pentru că Pavel afirmă clar:

„căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuiți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni” (1 Timotei 1:9).

Dacă suntem încă păcătoși, încă carnali, fără a avea spiritul lui Hristos în noi, atunci legea poruncilor încă ne domină viețile. Aceasta este singura metodă de a ne constrânge comportamentul deplasat și ne ajută să ne dovedim că suntem incapabili de a face binele. Dar în Hristos nu avem nevoie de această guvernare a legii legale pentru că am fost eliberați de stăpânirea păcatului:

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.” (Romani 6:14).

A fi sub lege înseamnă a fi guvernat de literă, a fi guvernat de porunci și, așa cum am văzut, sub guvernarea legii păcatul este cel care ne domină viețile. Nu avem nicio putere asupra păcatului. Dar Pavel spune că nu așa trebuie să fie: păcatul nu trebuie să ne domine viețile. De ce? Pentru că nu suntem guvernați de legea legală, ci de legea naturală! Suntem sub har! Suntem guvernați de duhul care este un dar al harului lui Dumnezeu, motiv pentru care păcatul nu poate domina viața noastră deoarece persoana care este născută din Dumnezeu nu trăiește sub stăpânirea păcatului. Hristos în tine distruge puterea păcatului (1 Ioan 3:9)! Devine așadar clar faptul că ceea ce au cu adevărat copiii lui Dumnezeu nevoie este să fie eliberați de sub guvernarea literei și să vină sub guvernarea duhului. Asta este exact ceea ce a făcut Hristos pentru noi în Noul Legământ.

Eliberat de lege

„Dar acum, am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.” (Romani 7:6).

Suntem *„izbăviți de lege”*, slavă lui Dumnezeu! Suntem eliberați de sub guvernarea legii iar Pavel explică ce vrea să spună prin asta. Această eliberare înseamnă că nu-I mai slujim lui Dumnezeu *„după vechea literă”*. Nu-I mai slujim pe calea poruncilor; nu suntem călăuziți și controlați de legea legală; nu suntem legalisti. Slujim *„într-un duh nou”*. Adică suntem controlați, dominați și guvernați de spiritul lui Hristos și acționăm pe baza legii naturale a duhului de viață. Ceea ce ne ținea robi păcatului (natura carnală) a fost omorât de Hristos iar acum putem păși cu El într-un nou spirit. De aceea nu mai suntem legalisti, nu-I mai slujim lui Dumnezeu pe calea legii legale, ci pe calea legii spirituale.

Sfârșitul legii

Legătura noastră cu legea s-a terminat. În primă fază a fost întrebarea „cum biruim păcatul în natura carnală”? Am văzut că Dumnezeu ne-a eliberat prin descătușarea de guvernarea literei și prin faptul că ne-a așezat sub guvernarea duhului. Am fost eliberați atât de sub stăpânirea păcatului cât și a legii. Dar mai există întrebarea „cum suntem acceptați înaintea lui Dumnezeu?”. Dar în ceea ce privește păcatele trecute și ce se va întâmpla dacă vom mai aluneca într-un comportament păcătos? În acest caz, legea nu intră din nou în acțiune?

În Romani 10:4 Pavel ne arată că acesta nu este planul lui Dumnezeu. Nu există decât o singură cale a neprihănirii: înainte, în timpul și după ce o persoană devine Creștin. Nu există decât o singură cale, iar aceasta nu este calea legii legale:

„Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea.” (Romani 10:4).

Cuvântul „sfârșitul” este interesant. Poate înseamna „scopul”, „ținta” sau „finalitatea”. Dar toate aceste înțelesuri se aplică la ceea ce afirmă Pavel aici despre lege. Desigur, unul dintre scopurile legii a fost de a-i îndruma pe oameni către Hristos. În Romani 7:7 Pavel afirmă că legea a fost cea care l-a făcut conștient de faptul că era păcătos. Fără această conștientizare, o persoană nu va simți nevoia după Hristos, motiv pentru care unul dintre scopurile legii a fost de a-i direcționa pe oameni la Hristos sau de a-i face pe păcătoși conștienți de nevoia lor după Hristos. Însă Hristos este de asemenea și sfârșitul legii în sensul în care El o finalizează, o termină. În primul rând ea este expirată ca mijloc de guvernare în viața celui care L-a găsit pe Hristos așa cum am văzut deja. În Hristos, nu suntem sub lege. Dar observați că versetul spune că El este sfârșitul legii pentru neprihănire. Cu alte cuvinte, în ceea ce privește neprihănirea, în ceea ce privește acceptarea noastră de către Dumnezeu, legea și-a terminat menirea. În ceea ce privește stabilirea și menținerea relației noastre cu Dumnezeu, legea nu are niciun loc căci implicarea ei s-a finalizat. Sub vechiul legământ, a fost înțeles faptul că modul de a fi drept înaintea lui Dumnezeu este acela de a te supune tuturor poruncilor.

„Vom avea parte de îndurarea Lui dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit El.” (Deuteronomul 6:25).

Era acceptarea prin intermediul faptelor. Eșecul de a păzi poruncile chiar în cel mai mic grad, însemna că acea persoană nu putea fi acceptată de Dumnezeu, că nu avea să fie niciodată dreaptă în raport cu Dumnezeu. Singura cale de a fi drept înaintea lui Dumnezeu, dacă cineva lua calea poruncilor, era să împlinească pe fiecare dintre ele în mod desăvârșit, fără a eșua nici în cel mai mic grad. Așa cum spune Iacov, dacă am greșit într-una, ne facem vinovați de toate (Iacov 2:10)! De aceea ni se spune în Galateni 3:10 că cei care încearcă să se raporteze la Dumnezeu prin intermediul legii, sunt blestemați!

„Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” (Galateni 3:10).

Dar acum, sub Noul Legământ, Hristos a adus acel sistem la finalul său. Este terminat, abolit, nu mai există. *„Hristos este sfârșitul legii pentru neprihănire!”*. În ceea ce privește statutul de a fi drept înaintea lui Dumnezeu, Hristos a abolit legea. În locul ascultării de lege ca neprihănire a noastră, în locul realizărilor noastre în ceea ce privește producerea neprihănirii, există o cale nouă și vie.

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21).

Asta nu este numai o idee pe care o impunem noi Scripturii, ci este ceea ce Biblia afirmă cu o mare putere în declarațiile sale. Nu este numai faptul că Dumnezeu ne-a dat darul neprihănirii în Hristos, dar și accentuarea faptului că în această neprihănire, legea a fost eliminată! Legea legală nu are nimic de-a face cu acest proces al noului legământ de neprihănire; ea a fost eliminată în mod desăvârșit. Pavel accentuează faptul că această neprihănire este fără lege:

„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii.” (Romani 3:21).

Toate lucrurile legale

Acum am ajuns la ceea ce probabil este cea mai dificilă dintre toate afirmațiile lui Pavel despre lege. Și totuși, din perspectiva pe care am cercetat-o deja, devine foarte ușor de înțeles.

„Toate lucrurile îmi sunt legale, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt legale, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.” (1 Corinteni 6:12 - KJV).

Pavel spune că pentru el (și pentru toți Creștinii), toate lucrurile sunt legale! Ce implică această afirmație? Înseamnă că este legal a fura, a ucide, a comite adulter, a călca sabatul etc.!!! În același timp el adaugă „dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.” Cu alte cuvinte, el spune: „Sunt liber să fac orice vreau în ceea ce privește legea, dar nu voi îngădui ca niciun comportament păcătos să mă stăpânească.” Cum poate el spune că este liber să calce legea? Cum poate el spune că „toate lucrurile sunt legale”; este adevărat? Da; absolut adevărat! Ideea pe care o subliniază este că legea legală a poruncilor a fost înlăturată din experiența noastră Creștină; Dumnezeu nu se mai raportează la Creștini prin legea legală. În ceea ce privește legea legală, ea nu mai are niciun cuvânt de spus în fața mea, nu poate controla ceea ce fac, nu are autoritate asupra vieții mele! Pentru cei care este în Hristos, toate lucrurile sunt legale! Asta înseamnă că acum voi trăi o viață de păcat? Nu, desigur că nu! Acum sunt călăuzit de spiritul lui Hristos din lăuntru care mă conduce pe o cale mai înaltă a neprihănirii decât o făceau poruncile sau chiar decât acestea puteau descrie. Așadar, așa cum spune Pavel, *„nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.”* Dar acest lucru nu are nimic de-a face cu guvernarea poruncilor, ci numai cu Hristos care mă călăuzește din lăuntru.

DEMASCAT

Imad Awde

Un alt Isus

„Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă evanghelie, pe care n-ați primit-o, o, cum îl îngăduiți de bine!” (2 Corinteni 11:3, 4).

Pavel, fiind inspirat, i-a avertizat pe corinteni despre amăgirea care urma să prezinte un alt Isus, un alt duh și o altă evanghelia. Ce legătură are asta cu ceea ce am prezentat până acum? Este vreo legătură între doctrina trinității și amăgirea menționată aici de Pavel?

Pentru a adăuga, Ioan a văzut că în zilele de pe urmă „toată lumea se mira de fiară. Și s-au închinat balaurului” care este „numit diavolul și Satan.” (Apocalipsa 13:3, 4; 12:9). Acesta este un avertisment serios la care copiii lui Dumnezeu ar trebui să ia aminte. Pavel a avertizat despre o amăgire care va aduce un alt Isus și un alt duh, iar Ioan ne-a avertizat că în zilele din urmă „toată lumea” se va închina diavolului.

Desigur, suntem conștienți de faptul că Satan va realiza acest lucru prin amăgire, de vreme ce Biblia spune că Satan „va amăgi întreaga omenire.” (Apocalipsa 12:9). Cu alte cuvinte, Satan va introduce o învățătură, o doctrină sau o filosofie care-i ca determina pe oameni să i se închine, crezând că este Dumnezeu.

Cum putem ști dacă am fost sau nu amăgiți? Oricărei persoane care studiază Biblia, răspunsul ar trebuie să-i fie clar: *„La lege și la mărturie!”* Căci, *„dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.”* (Isaia 8:20).

Biblia ne sfătuiește să „cercetăm toate lucrurile” (1 Tesaloniceni 5:21), și ascultăm cu o minte deschisă și să testăm totul prin Cuvântul lui Dumnezeu pentru a vedea dacă este adevăr (Fapte 17:11). Asta este ce mi-am propus pe parcursul acestui capitol.

Având aceste lucruri în minte, să revenim la avertismentul lui Pavel pentru a vedea care este testul pe care el ni-l oferă. Observați ce spune el:

„un alt Isus, pe care noi nu l-am predicat”. Asta înseamnă că Pavel L-a predicat pe Isus Cel real corintenilor. Dacă vom descoperi pe care Isus L-a predicat Pavel, vom ști care este cel fals.

„un alt duh pe care nu l-ați primit.” Asta înseamnă că corintenii au primit duhul cel de la Dumnezeu. Din nou, dorința noastră este de a afla care este duhul pe care l-au primit.

„o altă evanghelie, pe care nu ați acceptat-o.” Asta înseamnă că ei au primit adevărata Evanghelie. Și aici se aplică același principiu.

Pe parcursul acestui capitol mă voi concentra asupra adevăratului Isus pentru a-l putea identifica pe acel „un alt Isus”. De vreme ce acest avertisment a fost dat de Pavel corintenilor, îmi voi limita aria de studiu la cele două scrisori ale sale către corinteni, cu toate că poate voi folosi unul sau două citate și din alte scrieri de-ale lui Pavel.

Pe care Isus L-a predicat Pavel?

„Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.” (Fapte 9:20).

„Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.” (1 Corinteni 1:9).

„Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan și prin Timotei, n-a fost „Da” și „Nu”, ci în El nu este decât „Da”.” (2 Corinteni 1:19).

Pavel L-a predicat pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu Dumnezeu Fiul. El nu a predicat un Isus care este o parte din Dumnezeu sau care este Dumnezeul Bibliei. Nu; Pavel a predicat în mod clar corintenilor că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Observați ce le spune corintenilor:

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

Nu este decât un singur Dumnezeu, și anume Tatăl, de la care sunt toate lucrurile. El este Sursa tuturor lucrurilor. Și există un singur Domn, Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile.

Pavel i-a învățat pe corinteni că singurul Dumnezeu nu este Isus Hristos, ci că Isus Hristos este Fiul Acestui un Dumnezeu.

Observați ce a mai spus el:

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos.” (1 Corinteni 11:3).

Capul lui Hristos este Dumnezeu. Din nou, Pavel a predicat că Dumnezeul Biblie este capul lui Hristos.

„Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1:3).

În repetate rânduri Pavel i-a învățat pe corinteni că Dumnezeul Bibliei este Tatăl lui Isus Hristos. De aceea, adevăratul Isus predicat de Pavel a fost Fiul lui Dumnezeu, nu Dumnezeu Fiul.

Vă rog să rețineți că corintenii cărora le-a scris Pavel aceste scrisori nu erau membrii unei denominațiuni dintre cele pe care le cunoaștem azi. Ei erau pur și simplu persoane care urmau Calea sau Îl urmau pe Isus. Scripturile pe care le aveau ei atunci sunt cele pe care noi le numim „Vechiul Testament”. Pe lângă acesta, ei mai aveau aceste două scrisori de la Pavel și, desigur, ceea ce Pavel și ceilalți misionari i-au învățat atunci când s-au întâlnit cu ei.

Reținând care este identitatea adevăratului Isus, să punem la probă pe Isus cel de astăzi față de Cel pe care L-a predicat Pavel.

Observați ce este afirmat azi despre Isus:

Islamul afirmă că Isus a fost un profet asemenea lui Mohamed. El nu a fost Fiul lui Dumnezeu: “Cel preamios a recurs la un fiu!” Cu adevărat, Tu ai respins ceva atât de monstruos! La auzul lui, cerurile sunt pe punctul de a exploda, pământul de a se crăpa iar munții de a se prăbuși în ruină totală, pentru că ei I-au atribuit un fiu Celui Preamios, căci nu este potrivit Maiestății Celui Preamios să nască un fiu.” (Coranul, 19:88-92).

Credința Bahai afirmă că Isus nu a fost decât un simplu om. El a fost una dintre manifestările lui Dumnezeu asemenea lui Moise, Buda, Mohamed și Bahau'llah.

Budismul crede în Isus, dar nu ca Fiul lui Dumnezeu. Ei afirmă că Isus un om a fost înțelept, sfânt și luminat care a predicat lucruri similare cu cele pe care le-a afirmat Buda.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

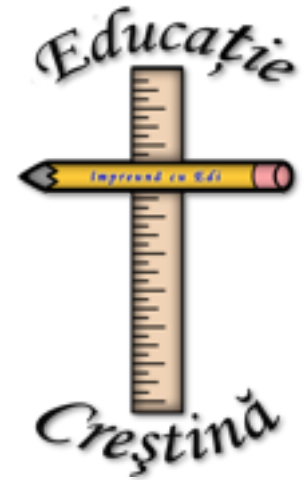
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihăririi lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Jesus' Gospel

Hitböl hitbe

Revelation 14:12

Heilung in Christus

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 125 August 2020

Tiraj 77 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

